

Sygn. akt II K 211/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Skibińska

Protokolant: Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniach 24 kwietnia 2013 r., 03 czerwca 2013 r., 08 lipca 2013 r., 21 sierpnia 2013 r. i 23 października 2013 r.

s p r a w y : **M. S. (1)**

syna W. i E. z domu K.

urodzonego w dniu 22.12.1977 r. w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 lipca 2009 r. o godzinie 01:50 w S. woj. (...) na ul. (...) kierował samochodem marki N. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,77 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. S. (1)** za winnego tego, że w dniu 18 lipca 2009 r. w S., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,77 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki N. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. S. (1)**, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego **M. S. (1)**, na rzecz Funduszu Pomoc Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych;

IV. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego **M. S. (1)** do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych organowi wydającemu;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **M. S. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 160 (stu sześćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 211/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2009 r. w S. M. S. (1) przebywał na zlocie motocykli ciężkich, zorganizowanym na terenie pola namiotowego C. przy ul. (...), gdzie przyjechał samochodem terenowym marki N. o numerze rejestracyjnym (...). W

trakcie zlotu M. S. (1) spożywał alkohol, po czym znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0.77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził na terenie pola namiotowego w ruchu lądowym opisany powyżej samochód.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) - k. 17, zeznania świadka A. K. - k. 6, 53, 166, 255, zeznania świadka P. Z. - k. 7, 112, zeznania świadka P. M. - k. 9-10, 55-56, zeznania świadka M. A. - k. 11, 55, 158, zeznania świadka K. Ż. - k. 12, 54, 159, notatka urzędowa - k. 1, protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu - k. 2, protokół serwisowy - k. 3.

M. S. (1) posiada wykształcenie podstawowe. Prowadzi działalność gospodarczą, uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 1.000 złotych. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Dowód: dane o osobie – k. 380.

M. S. (1) był uprzednio karany za przestępstwa oraz za wykroczenia drogowe.

Dowód: dane o karalności – k. 372, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 375-376, odpisy wyroków – k. 430-434.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony M. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż spożył alkohol po zaprzestaniu prowadzenia samochodu. Potwierdził swoją obecność na polu namiotowym oraz, że pojechał tam samochodem.

W toku postępowania sądowego oskarżony M. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzeczał on popełnieniu zarzucanego mu czynu Sąd ocenił jako niewiarygodne, pozostające w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w takim zakresie, w jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowią w istocie wyraz nieudolnej linii obrony obranej przez oskarżonego, dążącego do uniknięcia grożącej mu odpowiedzialności karnej. Za wiarygodne Sąd uznał twierdzenia oskarżonego, iż był on na terenie zlotu i udał się tam samochodem, ponieważ ta część wyjaśnień oskarżonego pozostaje zgodna z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków.

Logiczne i spójne zeznania świadków A. K., P. Z., M. A. i K. Ż. zasługują na wiarę w całości. Świadkowie zwięźle opisali zdarzenia, w których uczestniczyli. Zdarzenia, których dotyczyły zeznania świadków miały miejsce w związku z wykonywaną przez nich pracą zawodową i związanymi z nią czynnościami, wykonywanymi przez świadków rutynowo, a tym samym bez większego zaangażowania emocjonalnego. Oskarżony i świadkowie pozostają dla siebie osobami obcymi i nie istnieje pomiędzy nimi żaden konflikt, który mógłby skłaniać świadków do składania nieprawdziwych a niekorzystnych dla oskarżonego zeznań. Brak podstaw do kwestionowania zeznań tych świadków. Rozbieżności w zeznaniach świadka M. A. dotyczące imienia oskarżonego jedynie potwierdzają szczerść jego relacji. Przeprowadzanie przez funkcjonariuszy Policji w przeszłości czynności służbowych z udziałem oskarżonego, nawet przy uwzględnieniu negatywnych ich konsekwencji dla oskarżonego, nie może podważać wiarygodności zeznań tych świadków. Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadka P. M., w szczególności wobec braku podstaw do ich kwestionowania.

Świadkowie A. K. i P. Z. zgodnie zeznali, iż oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji niezwłocznie po tym, gdy jego pojazd ugrzązł w błocie po uszkodzeniu banneru reklamowego. Świadek A. K. w toku pierwszych siebie zeznań, składanych po upływie niespełna miesiąca od zdarzenia, zdecydowanie i jednoznacznie wskazała, iż zauważyła M. S. (1), gdy prowadząc samochód uderzył w banner reklamowy, a został zatrzymany przez pracowników ochrony gdy niezwłocznie po tym cofnął i próbował odjechać. Pracownicy ochrony zabrali mu kluczyki od samochodu. Świadek zdecydowanie wskazała, iż w samochodzie był sam. Kiedy świadek przebywała w pobliżu oskarżonego czuła

od niego zapach alkoholu. O ile sposób utrwalenia zeznań A. K. i P. Z. w toku postępowania przygotowawczego może budzić wątpliwości, z uwagi na bardzo zbliżoną formę wypowiedzi obydwu świadków, zawartą w protokołach ich przesłuchania, o tyle nie mogą budzić wątpliwości zeznania świadka A. K. złożone przed Sądem. Przesłuchiwana przed Sądem w dniu 25 stycznia 2010 A. K. zdecydowanie potwierdziła przebieg zdarzeń wskazywany przez nią w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym. Rozbieżności pomiędzy zeznaniami tego świadka dotyczą okoliczności drobnych, nieistotnych i jedynie potwierdzają, iż relacja świadka była spontaniczna, uprzednio nieprzygotowana, a tym samym szczerą. Również świadek P. Z. przesłuchany przed Sądem potwierdził relację złożoną w toku postępowania przygotowawczego. Niepamięć świadka co do szczegółów zdarzenia na etapie postępowania przygotowawczego, podobnie jak w przypadku A. K. potwierdza jedynie szczerą wypowiedź świadka. Szczerą wypowiedź świadka A. K. znajduje również potwierdzenie w stopniowym zacieraniu się przebiegu zdarzenia w pamięci świadka, znajdującym odzwierciedlenie w składanych przez nią kilkakrotnie w toku procesu zeznaniach.

Świadek P. M. potwierdził okoliczności zatrzymania M. S. (1) po uszkodzeniu banneru. Z kolei zeznania świadków M. A. i K. Ż. wskazują jasno na okoliczności zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji i doprowadzenia do Komisariatu Policji w S..

Zeznania świadka L. J., J. L., P. G., A. B., D. K., G. H., nie wniosły okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy w zakresie zarzutu stawianego oskarżonemu.

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

M. S. (1) jest zdolny do zawinienia. Osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. W dniu 18 lipca 2009 r. w S., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,77 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu M. S. (1) prowadził pojazd mechaniczny marki N. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym. Działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem mając świadomość tego, iż spożywał wcześniej alkohol chciał prowadzić samochód i zamiar ten realizował. Czynem tym wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k.

Świadek A. K. zdecydowanie i jednoznacznie wskazała, iż zauważyła M. S. (1), gdy prowadząc samochód uderzył w banner reklamowy, a został zatrzymany przez pracowników ochrony gdy niezwłocznie po tym, w samochodzie był sam a kiedy w tym czasie świadek przebywała w pobliżu oskarżonego czuła od niego zapach alkoholu. Nie jest więc prawdą, iż oskarżony pozostawił samochód i dopiero później napił się alkoholu, który został następnie wykazany w toku badania stanu trzeźwości oskarżonego. Ustalenia w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka P. Z..

Czyn oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Jako nietrzeźwy kierujący stwarzał duże zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, narażając życie i zdrowie otaczających go osób, w szczególności, że w miejscu popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu znajdowało się wiele osób.

Dokonując wyboru kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.k. Za okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią karalność oskarżonego, zarówno przy uwzględnieniu daty popełnienia czynu, jak i daty wydawania wyroku. Przed datą popełnienia czynu oskarżony był skazywany wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach o sygnaturach VII K 409/04 i VII K 1332/04. W drugiej z wymienionych spraw orzeczono karę ograniczenia wolności, którą skazany wykonał w dniu 11 sierpnia 2005. Art. 107 § 4 k.k. stanowi, iż w razie skazania na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania; na wniosek skazanego sąd może zarządzić zatarcie skazania

już po upływie 3 lat. Skoro oskarżony nie składał wniosku o wcześniejsze zatarcie skazania w sprawie o sygn. akt VII K 1332/04 skazanie to uległoby zatarciu z mocy prawa w dniu 11 sierpnia 2010. Przed tym dniem, w dniu 11 września 2009, wobec oskarżonego zapadł kolejny wyrok w sprawie o sygn. akt II K 371/09. Art. 108 k.k. stanowi, iż jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Wobec treści art. 108 k.k. i dat wyroków wydawanych wobec oskarżonego nie jest możliwe uznanie oskarżonego za osobę niekaraną w chwili popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących wobec oskarżonego. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonego będzie kara grzywny jako kara najłagodniejszego rodzaju. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości osiemdziesięciu stawek dziennych będzie karą odpowiednią za czyn, jakiego oskarżony się dopuścił. Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe, Sąd ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dwudziestu złotych, a więc zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uświadomi mu naganność tego typu postępowania oraz winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie uszło uwadze Sądu, iż tego typu przestępstwa są nagminne w skali całego kraju, stwarzają poważne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zgodnie z art. 42 § 2 k.k. w wypadku popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości obligatoryjne jest orzeczenie przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Określając okres, na jaki środek ten został orzeczony, w związku z popełnieniem przez oskarżonego zarzucanego mu czynu oraz rodzaj pojazdów, Sąd miał na uwadze przede wszystkim znaczny stan nietrzeźwości, w jakim znajdował się oskarżony i wynikający stąd stopień zagrożenia dla ruchu drogowego, jak również miejsce, czas i sposób popełnienia przestępstwa. Oskarżony popełnił czyn co prawda w godzinach nocnych, jednak w miejscu, w którym odbywała się impreza, na której zgromadziło się wielu jej uczestników. Powyższe względy przemawiają za koniecznością zakazania prowadzenia oskarżonemu wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego M. S. (1) do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych organowi wydającemu.

Aby dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność tego rodzaju przestępstw Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie dwustu złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, będącego osobą zdolną do wykonywania pracy zarobkowej, Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych.